

Phần 7

Chương 19

Tur Đồ và Thời Chung cùng nhau đi vào nhà trọ, cô gái kia vốn là đang lo lắng chờ đợi, thấy Thời Chung không phải trở về một mình, cặp mắt to mờ mịch liền nghi ngờ chuyển qua quan sát Tur Đồ một chút.

Thời Chung cũng không giới thiệu Tur Đồ và cô bé này lẫn nhau, chỉ khách khí đối với cô bé kia nói: “Cô nên trở về trước đi.”

Tur Đồ rõ ràng nhìn thấy trong mắt cô bé này xẹt qua một tia mắt ác, nhưng cô rất nhanh liền dấu đi tia mắt ác kia, hướng Tur Đồ khiêm tốn cười cười, rồi liền đem túi thuốc đưa trong tay giao cho Tur Đồ: “Cái kia, vậy đành làm phiền chị thôi. Đây là thuốc hôm nay tái khám.”

Mặc dù cô bé này vừa nhìn thì so với Tur Đồ nhỏ rất nhiều tuổi, nhưng Tur Đồ lại không thích cái chức vị “chị” này Tur Đồ cũng không biết tại sao mình lại đột nhiên sinh ra ý tưởng không tốt như vậy, cô nhận lấy túi thuốc, có chút xấu hổ mà hướng cô gái cười cười.

Nhưng rất nhanh Tur Đồ liền ý thức được, cô gái miệng lưỡi ngọt ngào này mạnh hơn cô không chỉ là tuổi, còn có tài nấu nướng

Khi cô mở tủ lạnh ở nhà trọ Thời Chung ra, thì bên trong tất cả đều là những nguyên liệu nấu ăn đã được cắt gọt sạch sẽ, và lại mỗi một loại như món chính, phụ liệu, nói hương... đều được phân loại, ngay ngắn rõ ràng ở trong, dùng bọc ni-lon thức ăn bao lấy.

Tur Đồ tùy tiện mở một cái ni-lon bọc thức ăn trong đó ra, cũ cải được cắt tỉa thật đẹp, tuyệt đối là được xuất ra từ một người có tài nấu nướng rất tốt.

Đang lúc này, ngoài truyền phòng bếp tiếng tới đi lại, Thời Chung hành động bất tiện rút cuộc cũng thay xong quần áo ở nhà, từ phòng ngủ ra ngoài, Tur Đồ cất giọng hỏi: “Nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh còn mới không? Tôi có thể dùng được không...!”

“Đoán chừng là nha đầu kia thừa dịp anh đi bệnh viện mua xong mang tới, hẳn đủ mới mẻ.”

Tur Đồ hiện tại chỉ có hai ý tưởng anh thân mật gọi cô bé kia “Nha đầu” ; nha đầu kia có thể tùy ý ra vào nơi này, đoán chừng là có chìa khóa nơi này.

Tur Đồ hiện tại chỉ có thể may mắn anh là bệnh nhân, chỉ có thể ăn chút đồ ăn nhẹ gì đó, mà cô, xào rau nấu canh, vẫn là có thể không chế được.

Nếu như không được, cô còn có thể nấu cháo dinh dưỡng, chuyện này đối với cô mà nói không khó lắm, dù sao cô đã xem Thịnh Gia Ngôn nấu cháo nhiều rồi, học theo còn có thể.

Thật là đem nồi cháo đặt lên bếp, Tư Đồ lại thấy khó khăn: cô nên để gạo vào trước hay là cho thịt vào trước, cô không biết...

Như thế nào vắt hết óc hồi tưởng cũng không nhớ nổi những bước nồi cháo của Thịnh Gia Ngôn, Tư Đồ không thể làm gì khác hơn là lấy điện thoại di động ra từ trong túi cầu cứu.

Điện thoại chỉ vang một tiếng Thịnh Gia Ngôn liền nghe, mở đầu chính là một câu: “Làm sao em còn chưa tới?”

Tư Đồ sững sốt.

Cô thế nhưng quên mình đã hẹn Thịnh Gia Ngôn cùng nhau ăn tối...

Tại sao lại đem chuyện quan trọng như vậy quên mất không còn một mống? Tư Đồ trong lòng tự hỏi, lại hỏi không ra đáp án, suy nghĩ một chút, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt mở miệng: “Cái đó... Hiện giờ em đang ở nhà của một người bạn, không thể qua được.”

Thịnh Gia Ngôn “Nha.” một tiếng, tính khí rất tốt, Tư Đồ biết anh nhiều năm như vậy chưa từng thấy anh đánh qua một trận, thậm chí ngay cả tranh chấp cũng rất ít, đối với chuyện cô đột nhiên lỡ hẹn, anh cũng không tức giận, ngược lại cười nói: “Vậy để cho Tầm Tầm ngủ ở nhà anh đi, ngày mai không phải là qua năm sao, dù thế nào đi nữa nó cũng không có đi nhà trẻ, để cho Tầm Tầm ở đây chơi hai ngày đi, em và Tôn Dao ngày mai cũng cùng đến đây đón năm mới đi.”

Ngay sau đó Tư Đồ chỉ nghe thấy trong ống nghe truyền đến một tiếng giống như là tiếng hoan hô của Tầm Tầm đoán chừng Tầm Tầm đang ở bên cạnh Thịnh Gia Ngôn, âm thanh vui sướng này vô cùng rõ ràng truyền tới trong lỗ tai của Tư Đồ, ngược lại làm Tư Đồ nhớ lại mục đích mình gọi cuộc điện thoại này

“A đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên rồi hỏi anh, lúc anh nấu cháo dinh dưỡng ấy, cụ thể cách làm là như thế nào?”

“Em hỏi cái này làm gì?” Âm thanh Thịnh Gia Ngôn đột nhiên biến đổi.

“Bạn tôi ngã bệnh, tôi muốn nấu một ít cháo cho anh ấy.”

“Em ở trong nhà Thời Chung?” Âm thanh Thịnh Gia Ngôn có chút không vui.

Tư Đồ có chút hối hận đem toàn bộ nội dung nói chuyện tối hôm qua của mình cùng Tưởng Lệnh Thần nói cho anh biết, nếu không anh cũng sẽ không biết Thời Chung bị tai nạn xe cộ, càng sẽ không đoán được...

Cô giờ phút này đang ở trong nhà Thời Chung.

“Tư Đồ, đúng, đúng là anh khích lệ em tìm bạn trai, ai cũng có thể, duy chỉ có Thời Chung, thật không đáng tin cậy.”

Thịnh Gia Ngôn trầm giọng, rõ ràng nói, là vì tốt cho cô, nhưng Tư Đồ không biết tại khi anh nói như vậy, cô như bị đụng chạm, “Thịnh Gia Ngôn, anh

đừng quên, 5 năm trước anh cự tuyệt tôi, cũng không phải là chờ không kịp đem người anh tin tưởng nhét vào bên cạnh tôi rồi hả ? Lúc ấy anh nói như thế nào? Anh nói người này dù abc, nhưng không tập tục xấu, tình cảm rất thật. Kết quả thì sao? Mọi tình đầu của tôi liền đặt hết trên người hắn... Không đúng...” giọng Tư Đồ của tràn đầy lạnh lẽo, “Nếu như đơn phương yêu mến cũng coi như là mọi tình đầu, thì anh...”

Cho đến lúc này Tư Đồ mới ý thức tới mình đến tột cùng nói những thứ gì, cô bỗng đứng im lặng.

Nếu như đơn phương yêu mến cũng coi như mọi tình đầu... Sao cô có thể nói cái chuyện hoang đường như thế được chứ?

Đoán chừng Thịnh Gia Ngôn ở đâu kia điện thoại di động cũng bị cô đột nhiên lôi chuyện cũ làm sợ, nửa ngày không âm không thanh. Tư Đồ thật sâu thở dài, xoay người dựa lưng vào bồn rửa, “Tôi...” Cô tận lực bình phục giọng nói, “Tôi là hôm nay công việc quá mệt mỏi, mới nói những thứ mê sảng này, anh đừng để trong lòng.”

“Tư Đồ...” Giọng điệu của anh có chút không xác định kêu cô.

Tương tự giọng nói Tư Đồ nghe qua vô số lần, cảm tạ, đau lòng, bất đắc dĩ, rồi rầm... Anh có thể là anh tria của cô, là bạn thân cô, là trợ thủ vạn năng trong cuộc sống cô, ngay cả những chuyện bí mật của cô, lại...

Vĩnh viễn sẽ không yêu cô.

“Yên tâm đi, tôi cũng trưởng thành rồi, phân biệt được người nào đáng tin, ai không đáng tin.” giọng của Tư Đồ đã khôi phục trước sau như một không sóng không gió, “Cháo dinh dưỡng rất cuộc làm như thế nào? Anh còn chưa có nói cho tôi biết...”

“ ... ”

“ ... ”

Tư Đồ cuối cùng đem dưỡng sinh cháo thực tài giải quyết, kế tiếp chỉ cần đợi nó từ từ hầm cách thủy cho nhừ là được, cô trở lại phòng khách: “Cháo đại khái phải nấu hơn một giờ nữa, anh có ăn cái gì chưa?”

Cũng không có người trả lời, Tư Đồ không khỏi nhìn về phía Thời Chung đang ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi.

Âm thanh của ti vi mở rất lớn, nhưng Tư Đồ xem tiết mục giải trí đang phát, nhìn lại Thời Chung một chút, bộ dáng trầm ngâm kia anh rõ ràng không có

xem tiết mục, Tư Đồ nghi ngờ đến gần, cho đến đi tới bên sofa, Thời Chung mới chú ý tới, mới đem âm lượng điều nhỏ.

“Thế nào mở lớn tiếng như vậy?”

Thời Chung vô vị cười cười: “Không muốn nghe đến em dùng giọng nói quan tâm như vậy cùng đàn ông khác gây gổ.”

Anh thần nhiên ngược lại làm cho có loại cảm giác Tư Đồ không chỗ trốn, lúc mình và Thịnh Gia Ngôn nói điện thoại chỉ cảm thấy tức giận, chẳng lẽ đối với người khác, giọng nói của cô thật lớn như thế?

Hay là bởi vì cô như vậy, mà ở cô tình gây sự?

Mỗi khi cô cho là mình đã ra khỏi cái nhà tù gọi là “Thịnh Gia Ngôn” thì đột nhiên bởi vì anh làm chuyện nào đó vì cô, anh nói với cô một câu nào đó, làm cho cô lần nữa hăm sâu, phản phản kháng kháng giãy giụa, cho đến hai năm, Tư Đồ mới không thể không chấp nhận, lúc ban đầu Thịnh Gia Ngôn cự tuyệt cô, là cỡ nào chính xác

Mỗi khi cô cho là mình đã ra khỏi cái nhà tù gọi là “Thịnh Gia Ngôn” thì đột nhiên bởi vì anh làm chuyện nào đó vì cô, anh nói với cô một câu nào đó, làm cho cô lần nữa hăm sâu, phản phản kháng kháng giãy giụa, cho đến hai năm, Tư Đồ mới không thể không chấp nhận, lúc ban đầu Thịnh Gia Ngôn cự tuyệt cô, là cỡ nào chính xác

“Chúc chúng ta, tình bạn vạn tuế...”

Vào giờ phút này, trong đầu Tư Đồ lần nữa toát ra những lời này, cô đã có thể thật bình tĩnh mà đối diện rồi, nhớ năm đó cô còn hy vọng xa vời anh đối cô có tình có ý, một ngày kia cuối cùng sẽ biến thành tình yêu; tình huống thực tế lại vừa đúng ngược lại, cô đối với anh từng có những thứ tình yêu kia, hôm nay đã theo thời gian dần dần phai nhạt rồi, không còn gì cả, có lẽ mấy năm tiếp theo, liền cận bã đều không còn rồi...

Thời Chung thấy người phụ nữ này lọt vào suy nghĩ sâu xa nào đó, không thể nín được cười cười.

Tư Đồ bị nụ cười hời hợt của anh gọi thần trí trở về, trên gương mặt tươi cười của anh mặc dù hơi khổ sở, nhưng lời anh nói, lại tiết lộ ra tràn đầy kiên định: “Anh là câu nói kia, anh là người luôn luôn không ép buộc người khác, nếu em không vui, chúng ta liền làm bạn bè. Nhưng là nếu như ngày nào đó em thay đổi tâm ý, nơi này...” Anh chỉ chỉ vào tim mình, “Tùy thời vì em rộng mở.”

“ ... ”

“ ... ”

Hôm sau chính là qua năm mới.

Có lẽ bởi vì cãi vả trong điện thoại tối hôm qua, hoặc giả Thịnh Gia Ngôn thật sự có chuyện, vốn là Thịnh Gia Ngôn đề nghị đến nhà anh mở tiệc mừng năm mới, Tầm Tầm có lời oán thán theo sát hai người phụ nữ cùng nhau ở nhà đón năm mới: “Hàng năm đều là như vậy, không có ý nghĩa...”

Tôn Dao cùng Tư Đồ đều ngu ngốc, bữa ăn tối phải dựa vào đồ ăn mua ngoài, đây mới nguyên nhân lớn nhất làm Tầm Tầm bất mãn.

Tư Đồ điện thoại đặt mua đồ ăn ngoài, ngoài đầu nhìn lại chỉ thấy Tầm Tầm khoanh tay làm một bộ bất mãn, ngồi ở trên ghế sa lon: “Con nói lại một lần! Con không ăn đồ ăn mua bên ngoài!”

Tôn Dao đang ngồi bên cạnh Tầm Tầm, vừa xem quảng cáo của mình đang chiếu trên ti vi, vừa oán trách: “Ta đã nói rồi mà, bên phải đẹp hơn, lại không tin, con xem! Đem đi chụp thành như vậy...”

Thấy Tôn Dao không để ý tới mình, Tầm Tầm cố ý tăng giọng nói bỗ sung một câu: “Dáng như chiếc giày khổng lồ...”

Mặt mày Tôn Dao nhất thời rét lạnh, vừa quay người cũng không khách khí gõ gõ ót Tầm Tầm. Mặc dù cô một mực nhìn mình quảng cáo, trên thực tế Tầm Tầm oán trách, cô nghe không một chữ: “Vậy thì chỉ trách chú Ngôn của con thôi, hẹn chúng ta rồi lại hủy, tạm thời quyết định đi bồi cái gì bạn từ nước ngoài trở về ăn cơm.”

Tầm Tầm miệng đồ càng cao.

Tôn Dao nghĩ lại, nhất thời kế tòng tâm lai (kế sách tự nhiên đến): “Nếu không con gọi điện thoại cho chú chân dài, xem chú ấy có rãnh rồi hay không?”

Ánh mắt Tầm Tầm nhất thời sáng lên, nhưng rất nhanh lại đen tối đi xuống: “Chú ấy xảy ra tai nạn xe cộ. Tư Đồ không để cho con đi quấy rầy người ta dưỡng bệnh.”

Tôn Dao cả kinh, ánh mắt lập tức quét về phía Tư Đồ đang ở một bên, Tư Đồ gật đầu một cái. Trong lòng Tôn Dao nhất thời có sự cảm thông, đem điện thoại đặt trên khay trà cầm lên

Tôn Dao chưa bao giờ thiếu các lời cùng đón năm mới, hôm nay xem tin nhắn một chút, thấy có không dưới 10 tin nhắn mời cô cùng đón năm mới: “8 giờ rưỡi, tiệc đứng, món Nhật. Có muốn hay không đây?”

Tầm Tầm vừa nghe, liền vội vàng gật đầu.

“A, còn có một tin, cũng là 8 giờ rưỡi, nhưng là ăn món Thái.”

Tầm Tầm trong lòng lặng lẽ cân nhắc một chút: “Ăn món Thái!”

“Còn tin này 7 giờ rưỡi, ăn lẩu.”

Tầm Tầm nhất thời mắt sáng lên, nhưng Tôn Dao liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, lập tức liền hủy bỏ nói: “Hiện tại cũng 7 giờ rồi, khẳng định không còn kịp rồi. Hay là thôi đi.” Nói xong liền đem tin nhắn này xóa đi.

Tư Đồ chỉ có thể yếu ớt nhắc nhở một câu: “Tớ đặt đồ ăn mua ngoài rồi,...” Đáng tiếc nhắc nhở của cô, hai người kia hoàn toàn không để ý.

Tư Đồ không nhịn được than thở thì chuông cửa “Leng keng” một âm thanh vang lên.

“Đồ ăn mua ngoài đã đến?”

Tôn Dao như vậy kinh ngạc dị, Tầm Tầm luống cuống, lần nữa nghiêm chỉnh thanh minh: “Con không ăn đồ ăn mua ngoài!”

Tư Đồ cũng đã chạy đi mở cửa.

Đứng ở ngoài cửa, cũng không phải người giao đồ ăn mua ngoài.

“Làm sao lại là anh...” Tư Đồ kinh ngạc nhìn người đàn ông một tay bó thạch cao ngoài cửa cái này.

Chờ Tôn Dao, Tầm Tầm, Tư Đồ một hàng ba người ngồi lên xe đang chờ ở ven đường thì vẻ mặt đã không thể dùng từ “Kinh ngạc” mà hình dung được nữa

Trong xe rộng rãi, có đầu bếp ở trong xe, tại chỗ chuẩn bị dùng dụng cụ xử lý thức ăn. Thời Chung lấy thức uống trong tủ lạnh bên cạnh để lên bàn cho chủ vị khách, thức uống đưa đến trong tay Tầm Tầm thì Tầm Tầm dùng ánh mắt sùng bái biểu đạt đối với chú chân dài, “Những thứ kia...” Tầm Tầm chỉ đầu bếp đang đắp giá nướng, “Chúng ta sẽ đi tiệc nướng sao?”

Thời Chung cười cười: “Trong cốp sau còn có pháo hoa, đến ngoài thành làm BBQ xong, vừa đúng có thể chơi pháo hoa.”

Nhất thời, tiếng hoan hô của Tầm Tầm vang dội cả buồng xe.

Tôn Dao hài lòng nhìn một vị đầu bếp khác đang ướp gia vị, lặng lẽ tiến tới bên tai Tư Đồ tựa hồ đang mất thần, “Đừng nhớ Thịnh Gia Ngôn nữa, anh ta...” Tôn Dao dùng cằm chỉ chỉ Thời Chung đang trò chuyện vui vẻ cùng Tầm Tầm, “... Thật làm cho người ta động lòng.”

Chờ Thời Chung đem thức uống đưa đến Tư Đồ bên này, thì Tôn Dao đã thức thời lôi kéo Tầm Tầm đi những phòng khác trên xe rồi.

Tư Đồ nhận lấy thức uống, nhìn người đàn ông trước mặt này, suy nghĩ một chút, hình như chỉ có thể nói: “Cám ơn...”

Anh không lên tiếng, cũng chỉ là hết sức thân thiết mà đem ống hút bỏ vào trong ly của cô.

Đang lúc uống nước, trong lòng Tư Đồ lại không tự chủ toát ra, Tôn Dao mang Tầm Tầm rời đi, đi xem những chỗ khác, đến bên tai cô nói một câu: “Nghe ta một câu, nữ nhân là không có tình yêu, nữ nhân là người nào đối tốt với cô ấy, cô ấy chạy... Thật ra thì bây giờ cậu còn lưu luyến Thịnh Gia Ngôn, cũng là bởi vì năm đó cậu gặp anh ta không đúng thời điểm, Thịnh Gia Ngôn chăm sóc cậu quá tốt, cho nên... Nếu như ngày nào đó cậu hoàn toàn hất Thịnh Gia Ngôn ra, chạy trốn anh ta, tớ một chút cũng sẽ không kinh ngạc...”

Chương 20

Lúc về đến nhà thì đã qua 12 giờ đêm, nhưng Tầm Tầm vẫn rất hưng phấn, từ trong xe đi xuống, ợ lên no nê, cười hì hì đối với Thời Chung nói: “Chờ đến tết âm lịch, chúng ta cùng nhau đi đốt pháo hoa nha!”

Cậu nhóc húng trí còn hẹn trước cả lịch mùa xuân nữa, Tôn Dao đứng ở bên cạnh bật cười, trên tay xách một túi lớn có rất nhiều hộp thức ăn bên trong: “Đúng là tiểu quý tham ăn, đã ăn nhiều lại còn lấy phần về lớn như vậy... Lần sau chú chân dài sao dám dẫn con đi chơi nữa chứ? Bị con ăn đến sạt nghiệp rồi...”

Đối với những lời phê bình của Tôn Dao, Tầm Tầm rất khinh thường “Hừ” một tiếng, quay ngoắt qua ánh mắt lấp lánh ngẩng đầu nhìn về Thời Chung: “Có được hay không? Có được hay không vậy?”

Thời Chung dùng tay làm biểu tượng “high five”, Tầm Tầm lập tức nhảy cẫng lên, muốn đập tay vào tay Thời Chung để hoan hô. Nhậm Tư Đồ nhất thời đỏ mồ hôi lạnh, vội vàng chặn ngang đem Tầm Tầm ôm trở về.

“Con không sợ đập mạnh sẽ làm tay chú chân dài gãy luôn sao?” Nhậm Tư Đồ chỉ chỉ vào cánh tay bó thạch cao của Thời Chung, lúc này Tầm Tầm mới bĩu môi, bỏ qua ý định đập tay hoan hô.

Thời Chung cũng không có ý kiến gì: “Gãy thì gãy đi, để ẹ cháu chịu trách nhiệm chăm sóc chú cả đời cũng được.”

Nhậm Tư Đồ nhìn Tầm Tầm không hề nghĩ ngợi lập tức há mồm trả lời, vội vàng đưa tay bịt miệng cậu nhóc. Đáng tiếc vẫn chậm một bước, trước khi tay cô kịp ngăn lại thì đã nghe thấy Tầm Tầm vui sướng nhận lời: “Được!”

Cô cứ như vậy bị tên nhóc này bán đi đổi lấy thịt với pháo hoa rồi hả? Nhậm Tư Đồ bất đắc dĩ thở dài.

Thời Chung nhìn cô, khóe miệng ẩn chứa nụ cười. Nhậm Tư Đồ vừa thoát khỏi cảm giác “không biết phải làm sao” đối với Tầm Tầm, thì ngay lập tức đã có cảm giác mất tự nhiên dưới ánh mắt của anh; quan trọng là còn ngay trước

mặt Tôn Dao cùng Tầm Tầm nữa. Nhậm Tư Đồ dường như không còn đủ dũng khí để nhìn thẳng vào mắt anh, chỉ khách khí nói một câu: “Lần sau gặp lại. Còn có... Năm mới vui về...”

Thời Chung không lên tiếng, chỉ thoáng nghiêng người về phía Nhậm Tư Đồ. Môi của anh rõ ràng là chuẩn bị chạm vào môi của cô, Nhậm Tư Đồ bị bất ngờ trừng lớn mắt.

Tôn Dao đứng một bên tựa như đang xem kịch vui, nhìn không chớp mắt một màn trước mặt này. Tầm Tầm kinh ngạc than nhẹ một tiếng, vội vàng nín thở, giơ tay lên che mắt.

Một giây kế tiếp, nụ hôn của anh lại chệch sang hướng khác, không rơi vào trên môi Nhậm Tư Đồ, mà chỉ là nhẹ nhàng chạm qua trên gương mặt cô.

Một nụ hôn rất nhẹ, giống như lông vũ lướt qua, nhưng lại làm hại Nhậm Tư Đồ đầu óc nhất thời trống rỗng.

Tầm Tầm không nhịn được tò mò, vốn đang che mắt nghiêm chỉnh lại lặng lẽ hé hai ngón tay ra nhìn lén, thấy Thời Chung căn bản không hôn thực sự, thì mất hứng tức giận vung tay xuống: “Đáng ghét! Làm hại người ta kích động!”

Lúc này, Nhậm Tư Đồ mới phục hồi lại tinh thần.

Anh dường như rất thích nhìn bộ dạng luống cuống chân tay của cô, nụ cười tràn ngập trong ánh mắt, bây giờ mới lên tiếng trả lời: “Năm mới vui về.”

Năm mới nên có bầu không khí mới

Đây là điều mà Nhậm Tư Đồ dặn dò chính mình trước khi đi ngủ.

Nhưng đến nửa đêm cô lại tỉnh dậy.

Từ trên giường ngồi dậy, qua ánh trăng mờ ảo hắt từ ngoài cửa sổ, Nhậm Tư Đồ vươn tay với chiếc di động đặt ở tủ đầu giường.

Mỗi dịp năm mới, người chúc phúc Nhậm Tư Đồ đầu tiên và người đầu tiên cô chúc phúc đều là Thịnh Gia Ngôn. Nhưng lần này, cô không nhận được lời chúc nào của anh, mà chính cô cũng không chủ động gửi cho anh tin nhắn nào.

Nhậm Tư Đồ cũng không biết mình đang đọ sức với ai, bốn chữ “Năm mới vui về” đã gõ xong xuôi, đến cuối cùng lại do dự, cắn răng một cái ấn nút xóa toàn bộ. Ném di động lên trên tủ đầu giường, Nhậm Tư Đồ đứng dậy đi tới phòng bếp rót nước uống.

Cô bung cốc nước, nhưng không trở về phòng mà bất tri bất giác đi tới trước cửa sổ trong phòng khách.

Bầu trời đêm bên ngoài thật yên tĩnh, Nhậm Tư Đồ lại có cảm giác giống như nhìn thấy bầu trời pháo hoa năm xưa

Tầm Tầm vô cùng hăng hái, vừa bắn pháo hoa xong, trong miệng vẫn còn ngậm xôi thịt nướng, đã lại la hét muốn bắn tiếp.

Tôn Dao xung phong nhận đi đốt lửa, trong nháy mắt kíp pháo đã phát ra những tiếng “xoẹt xoẹt”. Tôn Dao vội vàng trốn ở bên cạnh xe, bịt lỗ tai lại; còn Tầm Tầm hoàn toàn không để ý tới pháo sắp nổ, vẫn say sưa ngon lành gặm xôi thịt nướng trong tay.

Thấy pháo sắp nổ tới nơi, Nhậm Tư Đồ vội vàng dùng tay che tai của Tầm Tầm lại. Ngay sau đó tiếng pháo thứ nhất vang lên, cô cảm thấy màng nhĩ chấn động có chút đau. Nhưng một giây kế tiếp, Nhậm Tư Đồ chợt cảm thấy bên vai có ai đó nắm chặt, còn chưa kịp phản ứng, đã bị người đó kéo hai vai ôm vào trong ngực.

Một bên tai của cô dính sát vào lồng ngực kiên cố của đối phương, bên tai còn lại thì được lòng bàn tay ấm áp của đối phương che kín. Tiếng pháo nổ đình tai nhức óc trong nháy mắt đã giảm chấn động đi rất nhiều. Cô sững sốt mất mấy giây, bên tai nghe thấy tiếng tim đập từ trong lồng ngực truyền ra mới bắt chợt hoàn hồn.

Nghe được tiếng tim đập hữu lực của anh, cảm nhận được nhiệt độ trong lòng bàn tay anh truyền tới, một khắc đó, giống như tất cả thời gian cùng toàn bộ hỗn loạn đều không còn hiện hữu. Nhậm Tư Đồ cứ như vậy lẳng lẳng yên tĩnh ở bên anh, rốt cuộc không nhìn được ngược mắt lên nhìn.

Dưới ánh sáng chớp nhoáng đầy màu sắc của pháo hoa, cô thấy được gò má kiên nghị của người đàn ông này...

Nhậm Tư Đồ từ trong hồi ức dần dần quay về với thực tại.

Lúc này ngược mắt lên nhìn bầu trời đêm, yên tĩnh nhưng không có độ ẩm, thời gian như cách xa ngàn dặm. Cũng giống như Thịnh Gia Ngôn, chỉ có thể duy trì quan hệ bạn bè, không cho phép cô đến gần nửa bước.

Nhưng sao cô còn mặt dày mày dạn không chịu đi đây? Cô đây không phải là muốn mình bị coi thường thì là cái gì?

Bị coi thường... Nhậm Tư Đồ tử mỉ thương thức cái từ này, muốn cười khổ cũng không cười nổi.

Cô thu hồi ánh mắt, đang muốn xoay người trở về phòng thì đột nhiên dừng bước

Tầng lầu nơi cô ở không phải là cao, cũng không khó nhận ra người đàn ông đang hút thuốc lá dựa vào cửa xe đứng ở dưới lầu là người nào. Nhậm Tư Đồ nhìn chằm chằm vào bóng dáng bị cô bỏ qua đã lâu kia, không nhìn được nhíu mày

Sao anh ấy lại ở đây?

Tới đây từ khi nào?

Tại sao tới cũng không báo cho cô biết? Chỉ đứng dưới đó hút thuốc lá...

Nếu không phải bởi vì vẫn còn chưa hết hy vọng, thì sao cô lại qua loa xỏ vội đôi giày, mặc thêm chiếc áo khoác liền vội vã chạy xuống lầu?

Vô số vấn đề hiện lên quanh quẩn trong đầu Nhậm Tư Đồ, cô thực sự không nhận được muốn trực tiếp hỏi anh. Nhưng khi cô thở hồng hộc chạy tới trước mặt Thịnh Gia Ngôn thì lại chỉ lo lắng hỏi một câu: “Sao anh lại mặc ít như thế? Không sợ lạnh à?”

Thịnh Gia Ngôn sững sốt một chút, nhanh chóng đem điều thuốc dập tắt, nhưng dường như nụ cười vẫn chưa điều chỉnh xong, khóe miệng cong lên có chút lạnh nhạt: “Muộn như vậy mà em vẫn còn chưa ngủ?”

Trong buồng xe ấm áp hơn nhiều.

Nhậm Tư Đồ liếc mắt nhìn Thịnh Gia Ngôn, rõ ràng là anh rất chú ý chuẩn bị trang phục ngày hôm nay. Áo khoác dài phẳng phiu, đầu tóc cũng chải cẩn thận tỉ mỉ, nhưng kỳ quái nhất là trên xe anh đã có đầy những mẩu thuốc cùng tro tàn.

Thịnh Gia Ngôn rất ít khi hút thuốc, có một lần trước đây anh cũng hút thuốc nhiều như thế này, hay là...

Nhậm Tư Đồ tận lực đem phần ký ức đó bỏ qua, cau mày quan sát anh: “Anh làm sao thế? Tới cũng không gọi điện thoại cho em.”

Thịnh Gia Ngôn từ chối cho ý kiến về vấn đề của cô, hỏi ngược lại: “Đoán xem anh vừa cùng ai đi ăn cơm?”

“Không phải anh đã nói là một người bạn từ nước ngoài trở về sao?”

“Yết Vũ Tình.” Thịnh Gia Ngôn cười khổ bổ sung.

Nhậm Tư Đồ cứng đờ.

“Cô ấy về nước cử hành hôn lễ, còn cố ý đến đưa thiệp mời cho anh.”

Lần trước thấy anh hút thuốc lá, uống rượu đến say mèm, là khi anh và Vũ Tình chia tay, còn lần này... vẫn là vì cô ấy. Nhậm Tư Đồ đã tận lực để cho giọng của mình không mất bình tĩnh, nhưng vẫn không nhận được trầm xuống: “Chuyện này có liên quan gì tới em?”

Ai đến mời rượu Thời Chung cũng không cự tuyệt, cứ được mời là uống luôn..., Nhậm Tư Đồ đã lén trốn ở góc khuất nhất mới may mắn thoát nạn, lặng lẽ uống nước lọc một mình.

Lúc này không biết là do người nào đề nghị, bạn học cũ liền tụ tập hào hứng chơi trò “Ai là bạn tốt”.

Bị bạn học cũ gán ghép thành một cặp, Nhậm Tư Đồ và Thời Chung cũng không thoát khỏi việc bị bắt tham gia vào trò chơi này. Vốn là giữa hai người có ba người bạn học, bây giờ lại bị mọi người đùn đẩy, Nhậm Tư Đồ trực tiếp được đưa đến ngồi bên cạnh Thời Chung.

Nhậm Tư Đồ cũng không hiểu, chẳng qua chỉ là trò chơi mà thôi, sao mình lại phải căng thẳng như thế này? Thời Chung thì chỉ là nhìn cô cười cười, trò chơi bắt đầu

“Tên của cô ấy là gì?”

“Nhậm Tư Đồ.”

“Ngày sinh nhật?”

“Không biết.” Thời Chung trả lời rất tự nhiên, đừng nói là những người khác mà ngay cả Nhậm Tư Đồ cũng không khỏi sửng sốt.

Người đặt câu hỏi chỉ có thể mang theo nghi ngờ tiếp tục hỏi anh: “Biệt danh của cô ấy ở trường?”

Thời Chung cúi đầu suy nghĩ một chút, “Không biết.”

Nhậm Tư Đồ cảm thấy có người quay sang nhìn mình đồng tình, thì chỉ có thể xấu hổ cười một tiếng.

“Chức vụ cô ấy đảm nhiệm ở lớp?”

“Quên rồi.”

Lúc này, Nhậm Tư Đồ nghe thấy mọi người bàn luận xôn xao: “Không thể nào... Vừa rồi chúng ta mới gọi biệt danh của cô ấy mà. Cậu ấy cũng phải nghe thấy chứ?”

Vấn đề vẫn còn tiếp tục, nhưng Nhậm Tư Đồ có chút đứng ngồi không yên rồi. Vấn đề tiếp theo được đặt ra là: “Minh tinh mà cô ấy thích nhất?” Nhậm Tư Đồ sốt ruột tới mức muốn trực tiếp thay anh trả lời.

Nhưng trên thực tế, điều cô có thể làm chỉ là ngồi im một chỗ xoắn đầu ngón tay, cô nghe thấy Thời Chung trả lời: “Năm đó minh tinh nào nổi nhất ấy nhỉ? Vương Phi? Vậy tôi đoán là Vương Phi.”

Bạn học cũ thực không hề ngờ tới, quan hệ của hai người này rõ ràng có gì đó mờ ám, mà sao cái gì cũng không biết thế này.

Đến ngay cả Nhậm Tư Đồ cũng không thể tin nổi...

Người đặt câu hỏi thấy không khí có chút lúng túng, đành phải vội vàng kết thúc trò chơi: “Trời ạ, tôi đã mở đường tha cho cậu qua năm câu rồi, câu kế tiếp không cho qua được nữa đâu đấy! E hèm, trong ba năm học cùng nhau, cậu có làm chuyện gì có lỗi với cô ấy không?”

“Làm ơn đi, tôi với cô ấy nói chuyện còn chưa tới mười câu, lấy đâu ra chuyện có lỗi với cô ấy chứ?”

Nhậm Tư Đồ hiện tại chỉ hồi hận vừa rồi sao mình không chui vào một góc hẻo lánh nào đó ngồi im cho rồi, lúc này ngồi ở bên cạnh Thời Chung, khoảng cách giữa hai người không tới 10 cm, làm cô cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Người đặt câu hỏi cố gắng hoà giải, quay sang ai oán với Nhậm Tư Đồ: “Tu Đồ, cậu thật đúng là xui xẻo, khi không lại phải chung đội với tên tiểu tử thói này! Tôi cũng không nhân tâm thay cậu hỏi vấn đề cuối cùng đâu...”

Nhậm Tư Đồ xấu hổ cười.

Lần này, người đặt câu hỏi cũng bó tay, lại quay sang nhìn về phía Thời Chung: “Thời Chung, cậu lo mà giải quyết hậu quả đi, bây giờ cậu phải trả lời trước mặt cô gái đáng yêu này, rốt cuộc cậu có chép đáp án của cô ấy không?”

“Tôi nghĩ...” Anh nhìn cô một cái.

Nhậm Tư Đồ nắm chặt tay nhìn lại anh, nếu như anh không trả lời, Nhậm Tư Đồ sẽ trực tiếp đâm cho anh một quả.

Cũng may cuối cùng anh không nói là “Không biết”, nhưng đáp án mà mọi người nhận được so với “Không biết” còn đáng sôi máu hơn

“Bọn các cậu cũng đều chép đáp án của cô ấy mà, tôi không có, môn Anh ngữ từ trước tới nay tôi đều nộp giấy trắng.”

Câu trả lời của Thời Chung nhất thời khiến tất cả mọi người trong khoang thuyền cười ầm lên.

Nhậm Tư Đồ cũng cười phụ họa theo, nắm tay cũng được buông lỏng, nhưng trong lòng lại cảm thấy bất ổn, không biết là đang có cảm xúc gì.

Cũng may ngay sau đó có hai người bạn học khác tiếp tục trò chơi, Nhậm Tư Đồ viện cớ say tàu, chạy vào phòng vệ sinh trốn tạm.

Cô nhẹ nhàng rửa mặt.

Rốt cuộc là trong lòng thấy bất ổn hay là chứng say tàu nặng hơn rồi? Nhậm Tư Đồ nhìn mình trong gương, hít sâu vài hơi mới đi ra khỏi toilet.

Có người thông thả đi qua đi lại ở bên ngoài toilet đợi cô.

Thấy chớp mũi cô vẫn còn vương nước chưa lau khô, anh cười cười, tiến lên một bước muốn giúp cô lau đi.

Nhậm Tư Đồ nghiêng đầu tránh né.

So với Nhậm Tư Đồ buồn bực không vui, ngược lại tâm tình của anh lại không tệ, hỏi cô: “Tức giận sao?”

“Không có.”

“Có” Anh quả quyết khẳng định cô nói dối, từng bước từng bước đến gần cô, “Chúng tớ em bắt đầu để ý đến tôi rồi.”

Nhậm Tư Đồ nhìn trong ánh mắt của anh toát ra vẻ trêu đùa, lại càng cảm thấy tức giận: “Tôi đã nói rồi, không có!”

Nói xong liền vòng qua người anh đi ra ngoài.

Nhưng anh nhanh nhẹn dùng một tay ôm chặt lấy eo của cô.

Người đàn ông này rõ ràng chỉ dùng có một tay, sao sức lực lại lớn như vậy, cô có giãy dựa thế nào cũng không thoát ra được...

“Có một số điều, tôi chỉ muốn nói ột mình em nghe thôi.” Giọng nói của anh vững vàng bên tai cô, hơi thở phả vào má cô nóng bỏng, Nhậm Tư Đồ cảm thấy cả người như tê dại.

“Tên của cô ấy, là Nhậm Tư Đồ.”

Tiếng nói của anh sâu sắc, từng tiếng từng tiếng rót thẳng vào lòng người. Nhậm Tư Đồ nhin không được nuốt nước miếng, vẫn cảm thấy rất chóng mặt, nhưng cô lại xác định được đó không phải là do say tàu, mà là bởi vì... anh đang ở sau lưng cô.

“Sinhh nhật của cô ấy, là ngày 10 tháng 11.”

“Biệt anh của cô ấy, là Đồ Đồ tai to.”

“Cô ấy là cô lớp trưởng khó tính nhất của lớp Tiếng Anh.”

Nhậm Tư Đồ nghe đến đó, không khỏi nở nụ cười, nhưng rất nhanh nụ cười ấy đã biến mất bởi giọng nói tuyệt vời của anh

“Bởi vì bộ “Loạn thế giai nhân”, cô ấy thích nhất là Clark Gable, còn cảm thấy người đàn ông đó đặc biệt hấp dẫn.” Tay của anh chẳng biết từ lúc nào đã buông eo của cô ra, nhưng cô lại quên mất là mình phải rời đi, chỉ lẳng lặng đứng ở trong ngực anh, để mặc cho tay anh tùy ý lau mặt mình, “Còn nữa, có một lời tôi rất muốn nói với em...”

Anh nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô.

Người đàn ông trước mặt dùng ánh mắt thâm tình này nhìn cô, dù có nói cái gì thì cô cũng đã tan chảy trong ánh mắt đó rồi, đâu cần phải nói thêm gì nữa chứ!

Nhậm Tư Đồ cảm giác là mình điên rồi, ngay cả khi ở trước mặt Thịnh Gia Ngôn, cô cũng chưa từng có cảm giác ngứa ngáy khó nhin tới nỗi phải làm ra hành động kể tiếp này

Giơ tay lên vòng qua cổ của anh, kéo anh cúi thấp người xuống một chút, sau đó, bắt chập tất cả mà hôn anh...

Chương 21

Thời Chung bị cô gái này chủ động hôn khẽ làm kinh sợ, chỉ là một giây kế, sau khi cô vừa chủ động hôn anh, anh liền điên cuồng cắn trả.

Không giống với cô hôn như chuồn chuồn lướt nước, một tay anh nâng cái ót cô, không cho phép có một giây nào tách ra, cứ như vậy mút lấy khóe môi cô, ngâm lấy đầu lưỡi của cô.

Răng môi hòa quyện vào nhau, bàn tay anh như móng vuốt mèo, chu du nhẹ nhàng khắp cơ thể Tư Đồ, làm cho thân kinh cô càng thêm nhạy cảm. Cô chỉ cảm thấy càng hôn càng nóng lên, nơi cổ họng không nhận được một tiếng ưm.

Sau một khắc ‘Ưm’ ra tiếng, người đàn ông này chậm rãi buông cô ra, hạ tầm mắt nhìn thẳng vào mắt của cô thân thể sẽ không gạt người, trong mắt của cô, có kháng cự, có trầm luân, có khát vọng, anh nên tiếp tục cố gắng thêm mới được. Anh cười một tiếng, trong mắt cô ánh lên tia sáng yếu ớt mang theo chút chao đảo, cơ hồ cùng lúc đó, đầu anh liền cúi thấp, vùi đầu vào hõm vai của cô, mút hôn tai cổ của cô, tai của cô, tóc anh ngắn đâm vào tai cô, mang đến từng tia đau nhói, Tư Đồ khó nhìn cắn môi, hơi thở tinh tế kia gần dưới da thịt, khi anh hôn, động mạch cổ đập mạnh liên tục, Tư Đồ chỉ cảm thấy đầu càng ngày càng hôn mê, đôi tay không nhận được ôm lấy cổ anh, anh đẩy cô ra rồi xé áo cô, tói xương quai xanh trơn nhẵn làm người ta khó nhìn, điên cuồng muốn mút hôn, anh dùng môi, dùng răng, tiếp tục hôn từ từ dọc xuống ngực đầy đà, bụng phẳng lì của cô.

Tư Đồ chỉ cảm thấy nhịp tim như sấm, vòng tay trên cổ anh nhưng không có hơi sức ngăn cản, chỉ có thể dựa lưng vào vách tường, tùy môi của anh ở cô ngực muốn làm gì thì làm.

Phía sau là vách tường, cô bị anh ép càng ngày càng chặt, càng ngày càng tiến sát anh. Cách một lớp vải nhưng cô vẫn cảm nhận được dục vọng nóng bỏng tỏa ra như lửa từ bụng dưới của anh.

Tay của anh chẳng biết lúc nào đã lăm mò vào bên trong quần áo của cô, cảm giác chân thật từ bên dưới truyền đến, mỗi một chỗ anh chạm tới làm cô kim lòng không được khẽ run, đầu ngón tay anh từ thắt lưng nhẹ nhàng như lướt sóng, đang từ từ hướng lên trên, Tư Đồ giật cả mình, chột tỉnh hồn lại.

Cô cuồng quít trở tay lại, bắt lấy cổ tay anh.

Tình triều sóng động ở bên trong, anh ngược mắt nhìn cô, dục vọng trong mắt sinh ra một tia nghi ngờ, đang lúc này, mặt đất đột nhiên lắc lư, Tư Đồ bị sợ càng nắm chặt cổ tay của anh, ngay sau đó, bên tai liền truyền đến âm thanh nói chuyện của một đám người càng đi càng gần.

Tiếng cười nói cùng tiếng bước chân của đám người kia sắp tới khúc quanh trước mặt hai người, tâm Tư Đồ nhất thời lạnh một mảng lớn, đang lúc cô không biết làm gì để tránh thoát, Thời Chung lại ôm sát cô, chột lách người liền trốn vào toilet.

Cửa phòng rửa tay “Lạch cạch” một tiếng khóa lại, Tư Đồ dán chặt vào lồng ngực của anh, rút cuộc có thể thở nhẹ một hơi rồi, cũng không được một lát, ngoài cửa toilet liền vang lên âm thanh tay nắm cửa chuyên động.

Tư Đồ không khỏi co bả vai, người nào đó đang ôm cô thấy cô có phản ứng đáng yêu như thế, không khỏi cười một tiếng, đáng tiếc một giây kế tiếp liền bị cô gái này giơ tay lên bịt miệng

Hạ mắt nhìn cô, chỉ thấy cô gái này căng thẳng nhìn chằm chằm bởi vì ngoài cửa có người cố gắng mở cửa mà hơi rung nhẹ tay nắm cửa, rồi như dùng giọng mũi nói với anh: “Hừ! Đừng lên tiếng...”

Người bên ngoài mở hoài mà không được, nghi ngờ hỏi một câu: “Hả? Người nào ở bên trong?” ánh mắt Tư Đồ nhìn về phía anh, có ý cảnh cáo anh đừng lên tiếng.

Thế nhưng anh lại một chút cũng không để ý, thậm chí còn hăng hái hôn lòng bàn tay cô một chút, lòng bàn tay Tư Đồ ngứa ngáy nóng nóng, theo bản năng liền lấy tay từ trên miệng của anh ra.

Âm thanh bắt mãi ở ngoài cửa vẫn còn tiếp tục: “Mới vừa rồi dùng toilet cửa vẫn còn tốt mà, thế nào bây giờ không mở được?”

toàn bộ thần trí Tư Đồ cũng bị người ngoài cửa dắt đi, cho đến khi anh khẽ cúi xuống, cô mới bỗng nhiên hồi hồn, không hiểu nhìn lại mình.

Anh cho cô một cái cười yếu ớt không tiếng động, một giây kế tiếp, chợt nâng chặt cô, vũng vàng hôn miệng của cô.

Tư Đồ kinh hoàng trợn to mắt, lúc này anh vẫn còn có hăng hái đánh lên cô phải biết ngoài cửa người đã đang nói: “Tìm phục vụ tới mở cửa chứ?”

Bên trong cửa, Tư Đồ bị sợ đến nhẹn không được phải lên tiếng ngăn lại anh, thế nhưng môi anh lại dây dưa, đang lúc tách ra một khe hở, học giọng điệu mới vừa rồi của cô, nói: “Hừ! Đừng lên tiếng...”

Anh cười nhạt một cái, ánh mắt lại càn rỡ, tiếng nói vừa ngừng đồng thời, lần nữa vũng vàng hôn cô.

Tư Đồ quên là ai nói qua, một phụ nữ, đời này sẽ cùng một người đàn ông bất chấp tất cả liêu lĩnh một lần, chỉ là cô chưa từng nghĩ, người đàn ông này sẽ là Thời Chung

Mới đầu kinh hoàng cứ như vậy hòa tan trong nụ hôn nóng bỏng nhiệt tình như lửa của người đàn ông này, cô đã thân bất do kỷ đắm chìm đi vào, phối hợp anh, cô đáp lại, cho đến khi khát vọng bị đè nén tại chỗ sâu nhất trong thân thể bùng cháy, không thể đè nén được nữa, những thứ khát vọng bị đè nén ấy không thể dùng lời để diễn tả được.

Động tĩnh ngoài cửa chẳng biết lúc nào biến mất.

Trước mặt anh, chẳng biết lúc nào đã đem toàn bộ nút còn lại trên người cô cởi ra hết.

Tư Đồ cũng không cảm thấy lạnh, ngược lại bị lửa nóng dục niệm cháy sạch, duy nhất có thể làm chính là ôm anh thật chặt, anh xoay người ôm cô đến trên lavabo.

Áo lót cài trước bị mở ra, thay vào đó chính là lửa nóng lòng bàn tay anh.

Cực hạn mềm mại bị anh một tay nắm trong tay, Tư Đồ chỉ cảm thấy bị anh xoa lấy hô hấp cũng trở nên hỗn loạn không chịu nổi, thế nhưng anh lại cúi đầu, không chút do dự đem mềm mại bên kia mút vào trong miệng.

Bị thưởng thức, nuốt, tinh thần Tư Đồ tê lương nghĩ, mình là kem sao? Thế nào một chút lại một chút hòa tan như vậy, thế nhưng anh lại ở trên người cô mở rộng từng chút từng chút, khi tay anh từ từ theo đường cong thân thể của cô lần tới mép váy, lại từng chút từng chút dò vào giữa chân của cô, Tư Đồ không nhận được nắm chặt hai vai của anh.

Anh muốn thăm dò đến nơi sâu thẳm đang ướt át kia của cô một chút, nhưng cô lại đang khẩn trương, cả người căng thẳng, Thòi Chung không nhận được ngẩng đầu nhìn cô.

Ánh mắt anh giờ phút này kiên nghị, từ góc độ trên cao nhìn xuống Tư Đồ như vậy xem ra, là sự hấp dẫn trí mạng.

Tư Đồ cơ hồ trong nháy mắt liền bị thua, từ từ buông lỏng tay vốn đang cầm chặt đầu vai anh, đây là một ám hiệu, ám hiệu yên lòng đem tất cả giao cho anh, Thòi Chung lần nữa lần người đi lên, từng chút từng chút, từ cái trán của cô bắt đầu hôn xuống, không giống như lúc trước bá đạo giống như hận không thể nuốt cô vào bụng, mà là dịu dàng, mềm mại, hôn mi tâm của cô, chóp mũi, khoe môi...

Tay của anh từ từ trượt vào dưới váy cô, theo chân của cô, đi tới cái mềm mại kia, tỉ mỉ vân vê, đầu ngón tay êm ái muốn an ủi sự lo lắng của cô, lại dẫn phát một luồng sóng triều tịch cuộn cuộn trong cơ thể cô.

Đáy lòng xao động miêu tả sinh động, Tư Đồ vẫn cắn chặt răng yên lặng run sợ, rốt cuộc không nhận được khép lại hai chân, nhưng anh đang đứng ở giữa hai chân cô, hông anh cứng rắn mạnh mẽ đẩy hai đầu gối của cô ra, đầu ngón tay kia cũng một khắc ấy xông vào một tầng lá chắn cuối cùng, dò vào nơi mềm mại của phái nữ.

Tư Đồ đột nhiên cứng đờ. Không nhận được há mồm liền cắn vai anh.

Mi tâm Thòi Chung không khỏi nhú chặt, cũng không phải là bởi vì đầu vai đột nhiên truyền đến hơi đau, mà là trở ngại khít khao khác thường xâm chiếm anh, anh nhìn ánh mắt của cô, thấy trong con mắt cô lóe lên một tia kháng cự, không khỏi dừng lại trong chốc lát, khát khô cổ, liếm liếm môi của cô, cuối cùng rút ngón tay ra, tìm được nơi mẫn cảm nhất trên người cô, ngón tay anh xoa bóp nhẹ nhàng nhưng có lực đạo vừa phải.

Tư Đồ không biết thân thể của mình sẽ có lúc như vậy, dịch ẩm trơn bóng chảy dài theo giữa ngón tay anh, lại làm cô càng thêm xấu hổ. Thế nhưng anh

lại giống như đang an ủi cô, tiếp tục hôn cổ mịn màng của cô, đang lúc lưu luyến, một mặt Tư Đồ giống như sắp bị chết đuối, một mặt lại bởi vì ngón tay anh xoa lấy mà hai má nóng lên, cô tình nguyện nhắm mắt lại, cái gì cũng không nhìn, cái gì cũng không quản, cũng hoàn toàn không có ý định đi quan tâm, quần áo của cô bởi vì anh hôn từ mặt đến cổ rồi đến vai mà từ từ bị tuột xuống

Cho đến khi cô cảm thấy động tác người đàn ông này chợt dừng lại.

Chẳng biết tại sao, một khắc kia Tư Đồ cảm giác có một tia mát mát. Cô không biết đến bao giờ mở mắt, nhìn về phía anh.

Thế nhưng chỉ trong nháy mắt anh lại nhìn chăm chăm vào gương phía sau bọn họ.

Tư Đồ quay đầu lại nhìn gương, trong nháy mắt liền hiểu rõ là bởi vì sao mà anh dừng lại y phục của cô đã cháy xuống ở thắt lưng, toàn bộ phần lưng đều lộ ra ngoài, cơ hồ chiếm hơn nửa da trên bả vai sau, mặc dù đã làm mấy lần giải phẫu cũng vẫn vết sẹo xấu xí không chịu nổi như cũ.

Tư Đồ nhìn nó nhiều năm như vậy, sớm thành thói quen, nhưng cô còn nhớ rõ lần đầu tiên mình nhìn thấy vết phỏng diện tích lớn trên người mình như thì có bao nhiêu khó khăn có thể tiếp nhận.

Cho nên cô rất hiểu người đàn ông lần đầu tiên nhìn thấy vết sẹo này thì sẽ đổ vỡ như thế nào. Cô cũng không bất ngờ khi hai người đàn ông kia có phản ứng như thế (hai người đàn ông – chỗ này mình không hiểu lắm, nhưng trong convert và bản gốc tiếng hoa để vậy nên mình tạm edit vậy nha, có gì mình sẽ sửa lại sau cho phù hợp), cũng nhìn vết sẹo sau lưng thật lâu

Chỉ là cô thật không ngờ, người đàn ông này cũng giống vậy.

Điều làm cô đột nhiên cảm giác lạnh lẽo.

Giá rét thấu xương.

Tại sao cô lại cho rằng người đàn ông này sẽ không giống những người khác? Tư Đồ nhin cười không được, cô cười trước, Thời Chung bỗng đứng định thần lại.

Cô đã cầm quần áo lên mặc lại trên người. Từ trên bồn rửa mặt cô chảy xuống trước, Thời Chung một tay đè lại vai của cô. Vừa nhìn trong mắt cô lộ ra thất vọng, Thời Chung cũng biết này cô gái này suy nghĩ lung tung, nhưng anh hoàn toàn không biết như thế nào mới có thể đem suy nghĩ chân thật, không hề ác ý nói cho biết, thiên ngôn vạn ngữ hình như cũng chỉ có thể hóa thành một câu: “Không phải như em nghĩ.”

Tư Đồ thật ra thì rất muốn lãnh trào một câu: đàn ông các người hợp thành một...

Nhưng trên thực tế, mặc dù ngón tay có chút run rẩy, Tư Đồ vẫn là lấy tốc độ nhanh nhất mặc lại quần áo, giọng nói cơ hồ nhẹ nhõm, “Không sao, không

cần giải thích, dù sao tôi cũng tỉnh rượu. Mới vừa rồi...” Cô nhìn anh, không rõ ràng mà cười cười, “Coi như một cuộc ngoài ý muốn thôi.” Nói xong liền đẩy tay của anh ra, đi về phía cạnh cửa.

Mắt thấy cô sắp mở ra một cánh cửa, não Thời Chung không chỗ phát tiết, bước một bước dài tiến lên, chợt đè lại cánh cửa, “Phanh” một tiếng vang thật lớn, liền lại đem cửa đóng lại thật chặt.

Tay Thời Chung còn đặt tại trên ván cửa, Tư Đồ rung chuyển, chỉ có thể đối mặt với cửa, đưa lưng về phía anh, nghe anh có chút tức giận nói: “Không phải anh không có cách chấp nhận vết sẹo trên người em, chỉ là lần đầu tiên anh nhìn thấy, có chút...”

Lưng của cô chợt cứng đờ

Cái gì gọi là càng giải thích càng lỗi, Thời Chung cuối cùng hiểu.

Phiền muộn trong lòng cùng bất chấp tất cả cuối cùng giao thành một lực đạo hung ác, anh chợt vặn vai của cô, nâng lên mặt của cô, hung tàn cắn nuốt môi của cô.

Cô muốn đẩy ra anh, anh liền hung hăng giữ chặt hai tay cô. Cô muốn đá anh, nửa người dưới của anh đã dán chặt cô, ép cô giữa cánh cửa và anh, một chút cũng không thể di động, chỉ có thể để anh hôn, răng môi dây dưa.

Nếu như không có tiếng chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, Thời Chung rõ ràng đã cảm thấy cô ở trong lòng anh từ từ trở nên xụi lơ vô lực, kim lòng không được lần nữa phụ thuộc anh... Nhưng một giây chuông điện thoại di động vang lên kia, cũng đã tuyên cáo anh sắp thành lại bại.

Thiếu chút nữa lại bị thế tấn công áp đảo của anh làm cho Tư Đồ bị lạc phương hướng, âm thanh thanh thúy bình thường như vậy, giờ phút này nghe tới lại hết sức chói tay.

Một tay Tư Đồ từ trong túi lấy ra điện thoại di động, một tay kia đẩy đầu vai anh, ngăn cản anh gần thêm nữa.

Một tay Tư Đồ từ trong túi lấy ra điện thoại di động, một tay kia đẩy đầu vai anh, ngăn cản anh gần thêm nữa.

Nhưng bàn về hơi sức, cô không phải đối thủ của anh? Thời Chung dễ dàng liền đem tay cô vốn là chống đỡ trên vai anh, đem đến phía sau nắm chặt lại, mạnh mẽ mà lần người đến, cũng tiếp tục hôn cô, cũng đang lúc này, anh thấy rõ tên tuổi người điện thoại cho cô.

Ánh mắt của anh nhanh chóng đen xuống.

Tư Đồ thành công nghe điện thoại.

“Tiệc bên này sắp kết thúc rồi, em bên kia như thế nào? Có muốn anh ghé qua đón em hay không?”

“Tôi đem địa chỉ gửi choa nh.” Nhịp tim Tư Đồ vẫn dồn dập như cũ, nhưng cô đã có thể thật bình tĩnh vừa nhìn vào đôi mắt của Thời Chung trong, vừa hướng Thịnh Gia Ngôn đầu bên kia điện thoại di động, gằn từng chữ nói, “Chờ anh.”

Tư Đồ trở lại khoang thuyền, mà chờ cô, là nghi vấn rối rít của mọi người, cùng với vì cô uống rượu tốt hơn.

“Em đã đi nơi nào? Tôi cũng đã uống bốn vòng rồi, những thứ này đều là chừa lại cho em. Lúc này em cũng không thể bị bỏ lỡ phía sau nha!”

Tư Đồ cười cười: “Yên tâm, một ly cũng sẽ không bỏ qua...”

Nói qua liền nhận lấy một ly, vài hộp liền uống cạn sạch. Rượu còn hỏa lạt lạt nhuận hầu, Tư Đồ cảm giác thân thể của mình rốt cuộc không giống như rớt vào hầm băng nữa, có dấu hiệu tiết trời nhanh chóng ấm lại.

Cô muốn đem cái cảm giác tỉnh táo chết tiệt này ném ra ngoài chín tầng mây đi, còn sợ làm không được sao? Uống say liền có thể đem nó quẳng đi...

“Ngần chén không say “ như thế nào địch nổi? Tư Đồ lại uống đến nói cũng không thể nói kuuw loát được, nhưng vẫn còn nhớ đem địa chỉ nơi này gửi cho Thịnh Gia Ngôn.

Mê hoặc híp mắt, đưa màn ảnh di động tiến tới dưới mắt, ngón tay rớt cuộc run rẩy soạn ra mấy chữ. Tư Đồ còn đến không kịp nhìn mình có gửi tin nhắn đi thành công hay không, cả người liền vô lực, điện thoại di động trực tiếp rớt xuống đất.

Tư Đồ cứ như vậy cả người ngã xuống ghé salon, bất tri bất giác liền ngủ mất rồi. Nhưng kỳ thật cô ngủ cũng không được yên ổn, loáng thoáng còn có thể nghe động tĩnh chung quanh.

Chạm cốc, 喧 ồn ào, gọi rượu, ca hát, cụng ly... Dần dần những âm thanh này cũng cách xa cô, hình như có người đem cô từ trên ghé salon bế lên, lúc này cô không kiên nhẫn tay vung, “Chát” một tiếng liền đập ở trên mặt đối phương.

Cô thật rất ít khi uống say như vậy, cũng rất ít người biết thật ra tửu lượng của cô rất kém, cộng thêm tâm tình không tốt, hôm nay mí mắt cũng không ở nổi, trực tiếp dựa vào về trên ghé sofa: “Cút...”

Nghe vậy, Tôn bí thư bụm mặt, đặc biệt ủy khuất nhìn về phía Thời Chung đứng ở một bên.

Đã là sau nửa đêm rồi, rượu cục đã sớm kết thúc, trong khoang thuyền một mảnh tàn cuộc, người không uống sẽ phụ trách đưa người uống say về nhà, hiển

nhiên giờ phút này Thời Chung liếc mắt nhìn người phụ nữ đang nằm trên ghế sofa kia phải do anh phụ trách hộ tống rồi.

Trên mặt Thời Chung không có chút cảm xúc, chỉ bình tĩnh đối với Tôn bí thư nói: “Đánh cũng đánh, ôm cô ấy xuống thuyền, nhiều nhất má phải chịu một cái nữa.”

Đây coi là an ủi sao? trong lòng Tôn bí thư chảy máu. Cản rằng một cái, thật cũng không chú ý an nguy má phải, khom người đem người phụ nữ này ôm lên, rồi đi.

Thời Chung sau đó đi ra khoang thuyền, cũng đang lúc này, chuông điện thoại di động từ sau lưng truyền đến âm thanh cái điện thoại rớt tại trên mặt thảm kia vẫn vang lên lại ngừng, ngừng lại vang.

Thời Chung vốn không chú ý tới, nhưng vừa đi lên một bậc thang, rớt cuộc không nhận được chột nhắm mắt lại, rất nhanh quay người trở lại bên sofa, nhấc lên điện thoại di động.

Đảo mắt liền đem điện thoại di động ném vào ly rượu còn có một nửa Whisky.

Tư Đồ là bị hương vị nước súc miệng lamg cho tỉnh lại.

Xác thực mà nói, chỉ là gọi về một nửa thần trí, một nửa kia còn ngâm mình ở trong rượu còn không cách nào tự kèm chế.

Cũng không biết là người nào đang chăm sóc cô, có phải giống như 5 năm trước, cô chăm sóc người thất tình rồi uống say, Thịnh Gia Ngôn, hay không? Cô ngồi dậy, dùng ly nước súc miệng, lại nhổ ra.

Cô còn nhớ rõ khi đó Thịnh Gia Ngôn say đến trực tiếp đem nước súc miệng uống vào, để cho cô hết sức luống cuống.

Tư Đồ cười, cô cùng Thịnh Gia Ngôn không giống nhau, ngoan ngoãn liền đem nước súc miệng phun ra, hơi ngứa đầu liền trở về trên giường ngủ. Mà giờ khắc này người chăm sóc của cô, cũng giống như năm đó cô chăm sóc cho Thịnh Gia Ngôn vậy, đã giúp cô cởi ra hai nút áo trên cùng, để cho cô dễ hô hấp.

Lúc ấy cô làm cách nào để cởi nút áo của Thịnh Gia Ngôn ra?

Hình như là chút kéo cô tới trên giường, điên cuồng hôn cô...

Nhiều năm như vậy, Tư Đồ cũng ép buộc mình quên một màn kia, hiển nhiên lần này cô ép buộc coi như là thành công, trí nhớ về đêm đó, hôm nay đã

mơ hồ không thể nhớ rõ ràng nữa. Duy chỉ có việc cô còn nhớ vô cùng rõ ràng, là Thịnh Gia Ngôn lúc ấy bật thốt lên “Bạch Vũ Tình”, cùng lúc, chạm phải vết thương trên lưng cô, hoàn toàn tỉnh hồn lại, mặt gằn như hoảng sợ...

Năm đó Thịnh Gia Ngôn đột nhiên dừng lại, rốt cuộc là bởi vì ý thức được anh gọi sai tên rồi, hay là bởi vì thấy được vết thương đáng sợ của cô, Tư Đồ cũng không biết, chỉ là cô rất rõ ràng, vô luận là loại nguyên nhân nào, xét đến cùng, cũng bởi vì anh không thương cô...

Ở trong tự điển của Thịnh Gia Ngôn, “Tư Đồ” có thể là bất cứ kẻ nào, duy chỉ có không thể là người yêu.

Tư Đồ cảm thấy khăn lông ấm đắp lên mặt của cô, việc này làm trong đầu cô vốn dần hiện ra gương mặt áy náy của Thịnh Gia Ngôn, trong nháy mắt liền tan thành mây khói.

Cô nghe giọng nói giống như có một chút bất đắc dĩ đang hỏi cô, vừa giống như đang lầm bầm lầu bầu: “Ngủ ở trên giường của anh, lại vì người đàn ông khác chảy nước mắt, Tư Đồ, em điên rồi...”

Nếu như cô bây giờ còn có hơi sức nói chuyện, có lẽ cô sẽ cải chính người này: cô coi như thật không nhận được chảy nước mắt, cũng không phải là vì Thịnh Gia Ngôn, mà là vì mình đã từng yêu Thịnh Gia Ngôn mà chảy nước mắt...

Thằng ngốc kia tức giận, đối với cái gì cũng còn ôm lấy ảo tưởng, không thực tế...

Chăn phủ giường cầm đi, có người vì cô đắp chăn, hướng cô cúi thân xuống, ngón tay mang theo một tia cảm giác chán nản, xoa xoa hai bên thái dương cho cô.

Người nọ hình như cúi người càng thấp, có hơi thở lơ lửng ở môi cô, khoảng cách càng gần, hơi thở kia lại dờn đến mi tâm của cô, khiêm tốn hôn vào nơi đó.

Tư Đồ từ từ mở mắt.

Bốn mắt nhìn nhau, Thời Chung sững sốt một chút.

Chờ chờ, cũng không có đợi đến cô mở miệng, giọng của Thời Chung trong không khí khẽ lộ ra một tia bất đắc dĩ: “Ngủ ngon...”

Nói xong anh liền đứng thẳng người chuẩn bị rời đi.

Cô lại bắt lại cổ tay của anh.

“Thời Chung...”

Cô nhẹ giọng kêu anh.

Thời Chung nghe, lại không biết có nên cười hay không: “Nếu như bây giờ em gọi là tên tuổi Thịnh Gia Ngôn, anh có thể thật sự sẽ không nhận được mà giết chết em rồi.”

Nhưng lời kế tiếp của người phụ nữ này, so với gọi sai tên càng làm cho người ta tức giận

“Chúng ta về sau không cần gặp lại.”

Cô nói xong thật bình tĩnh, căn bản làm cho người ta không phân biệt được đâu là lời nói thật đâu là lời nói do say rượu, phải trải qua suy tính thật lâu.

Thời Chung đứng ở nơi đó, không có lên tiếng, thân thể lại càng cứng ngắt.

“Mọi người một dạng, tới tay cũng sẽ không quý trọng, cho dù chúng ta ở chung một chỗ, một ngày nào đó anh sẽ rời đi, thay vì sau khi có được rồi lại mất đi, còn không bằng chưa từng có thì sẽ tốt hơn.”

Thời Chung cười.

Cũng là cảm thấy thật hoang đường.

“Đây mới là nguyên nhân làm em luôn cự tuyệt anh? Cả đời không chiếm được, là có thể để cho anh cả đời nghĩ tới em?”

Cô không trả lời.

“Ý tưởng này rất thông minh, cũng rất ích kỷ.” Anh giống như là đang khen cô, nhưng đột nhiên giọng nói lại một lần, “Chỉ là...”

Cũng không biết là do cô trước buông lỏng tay ra, hay là anh trước giận dữ, một tay níu lấy cổ áo của cô...

Thân thể của cô né tránh tay lợi hại của anh, bản năng co rúm lại. Trong lòng anh hiểu đúng lúc ngưng, thân lại cũng không tự giác đắm chìm, muốn ngừng mà không được.

“Vây cũng phải chờ tôi nói mới được...”

Nghe anh nói như vậy, Tư Đồ có chút sợ hãi, mở to mắt, nhìn thẳng vào mắt của anh.

Anh cứ như vậy nhìn thẳng lại vào mắt cô, xé áo cô, “Xẹt “ tiếng xé lụa, tàn khóc nhưng cũng nghe cảm động.

Tác giả có lời muốn nói: tiểu kịch trường:

Ngày nào đó, một đối với CP tham thảo một không năng lực, người ngoài chỉ vào trọng tâm chủ đề.

Cái lỗ tai lớn: người thì không thể dịu dàng một chút sao? (chỉ Nhất Chi, trong thùng rác kéo áo lót hư)

Thời Chung: không thể.

Cái lỗ tai lớn giận, xoay người một cái, đưa lưng với người.

Thời Chung ôm chầm người khác âm thầm tức giận: từ lần đầu tiên anh biết ngay, em! Là thuộc tính giả bộ. Tôn Dao nói như thế nào ấy... M thuộc tính?